

De oorzaak van de plagen: de Liefde van God voor de mensen.

Deze ochtend kwam mijn lieve Jezus en Hij bracht mij buiten mezelf, te midden van de mensen. Jezus leek vol medelijden naar die mensen te kijken. En de plagen zelf leken als oneindige Barmhartigheid die uit het diepste van zijn liefdevol Hart kwam.

Hij keerde zich naar mij toe en ***Hij zei*** :

“Mijn dochter, de mens is een product van ons Goddelijk Wezen.

Ons voedsel onder de Drie Goddelijke Personen is Liefde, steeds wederkerig, steeds gelijk en constant. Aangezien de mens door onze Handen gemaakt is, en uit zuivere en belangeloze Liefde, is hij als een deeltje van ons Voedsel.

Nu is dit deeltje bitter geworden voor Ons. Niet alleen dit. Maar de meesten van hen hebben zich van Ons afgekeerd. Hierdoor zijn ze geworden tot

- een verblijfplaats voor de helse vlammen en
- voedsel voor de onverbiddelijke haat van demonen, onze voornaamste vijanden en die van hen.

De voornaamste reden van ons groot Verdriet is het verlies van zielen:

Zij zijn van Ons - zij behoren toe aan Ons.

De reden waarom Ik hen plagen zend is mijn grote Liefde voor hen,
- om hun zielen in veiligheid te brengen.”

En ik: “Ach, Heer, U lijkt deze keer enkel over plagen te spreken!

Uw macht heeft andere middelen om deze zielen te redden.

Indien ik er dan zeker van zou zijn dat alle pijn op hen zou vallen en U gespaard zou blijven van te lijden in hen, dan zou ik me erbij neerleggen.

Maar ik zie dat U reeds zoveel lijdt onder die geselingen die U gezonden hebt. Wat zal er gebeuren als U nog meer plagen blijft zenden?”

En Jezus: “Ook al lijd Ik, de Liefde doet Mij zwaardere plagen zenden.

Ik wil dat de mens zich naar binnen keert en erkent wie hij is. En er is geen krachtiger middel om hem dit te doen inzien dan hem tot niets te herleiden.

Andere middelen lijken hem stoutmoediger te maken.

Schik je dus naar mijn Gerechtigheid. Ik zie wel dat jouw liefde voor Mij je ervan weerhoudt om het met Mij eens te zijn en *dat jouw hart Mij niet wil zien lijden*.

Mijn Moeder heeft Mij meer bemint dan alle mensen. Niemand kan haar evenaren.

En toch, om de zielen te redden, ***schikte zij zich naar de Gerechtigheid***.

En zij aanvaardde om Mij zoveel te zien lijden.

Als mijn Moeder dit deed, kan jij dan niet hetzelfde doen?

Terwijl Jezus sprak, voelde ik dat mijn wil zozeer in Zijn Wil getrokken werd, dat ik er bijna niet meer tegenin kon gaan om mij niet te schikken naar zijn Gerechtigheid.

Ik wist niet wat ik moest zeggen, zozeer was ik overtuigd. Maar ik heb mijn wil nog niet geuit. Jezus verdween, en ik bleef in de twijfel, of ik mij moest schikken of niet.